

Uw verslaggever heeft nogal wat op haar moeten inpraten om haar uiteindelijk zover te krijgen, maar het kopje koffie wordt met veel smaak gedronken door een vrouw die al weer een hele tijd bij onze parochie betrokken is. Vooral ook vanwege de houvast die ze daar vindt, binnen de organisatie als zodanig, maar veel meer nog bij de beoefenaren van het pastoraat. Komend van de andere kant van Cuijk, is zij een trouwe bezoeker van de eucharistievieringen op woensdag en zondag en daarnaast en daarna is ze mede verantwoordelijk voor het ‘koffie uurtje’ na de mis op zondag. Dat doet ze samen met enkele anderen op een voortreffelijke wijze, tot genoegen van de talrijke ‘nablijvers’.

Mieke Susan-Niendieker is binnen de parochie zeer bekend, vaak zonder dat zij en wij dat zelf beseffen. Dat komt vooral vanwege de vaak prachtig subtiële tekeningetjes die zij maandelijks maakt in ons parochieblad, culminerend in de strip op de achterpagina. Die tekeningetjes worden gretig bekeken, iedereen geniet ervan en dat is het dan ! Het lot van menig kunstenaar.

Mieke Niendieker is geboren in Den Haag in een typisch Haags ambtenarengezin. Haar vader was als jurist verbonden aan het Productschap voor Vee en Vlees, toen der tijd gesticht als publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie. Zo waren na de oorlog vele bedrijfsgroeperingen opgericht als semi-overheid instantie, die dan maatregelen kon nemen met ‘kracht van wet’. Een bestuursvorm die de besluitvaardigheid van die organisaties zeer ten goede kwam, maar nogal eens haaks stond op de vrijheid van ondernemen van de beroepsbeoefenaren. In latere jaren is deze organisatievorm dan ook weer verlaten, of op een totaal andere manier voortgezet.

Mieke zag het levenslicht in 1947 en hoorde dus bij de na-oorlogse geboortegolf. Haar oudere broer werd in 1944 geboren en beleefde zijn eerste levensmaanden in de barre hongerwinter 1944-45. Toen hij door verzwakking een ‘bijna-longontsteking’ opliep en daarmee in het ziekenhuis kwam zei de verplegende staf: ‘Neem hem maar gauw weer mee naar huis, want jullie hebben voor hem meer te eten dan wij hier in het ziekenhuis en jullie kunnen hem misschien beter in leven houden’. Nou, Pa

en Ma moesten ook naar de gaarkeuken op de hoek van de straat voor een blikje dunne bonensoep.

Honderden mensen kwamen om van de honger. Aanstaaende moeders en de jonge moeders met borstvoeding hadden natuurlijk ook niks bij te zetten. Mieke's moeder vertelde haar hoe ze in die barre winter bij het schaarse licht van een olielampje en bij een klein potkacheltje in de kamer, de prachtigste recepten opschreef om die te kunnen bereiden na de oorlog. Het water liep haar daarbij in de mond, en daar moest ze het mee doen. Haar vader en moeder, in 1940 voor de wet getrouwd, waren al redelijk 'op leeftijd' toen Mieke geboren werd. Vader bijna 50 en moeder 40 jaar oud. Vader was 'protestant' maar zeker niet streng belijgend, haar moeder katholiek zonder veel overtuiging. De dochter werd toch in de protestante kerk gedoopt. Zij ging ook mee ter kerke als dat zo uitkwam en volgde de Zondagschool. Van meet af aan maakten de prachtige verhalen en psalmen, zoals neergeschreven in de kinderbijbel van Anne de Vries, grote indruk op haar.

Toen haar vader 64 jaar was, en Mieke dus een jaar of 14, is hij alsnog katholiek geworden en zijn haar

ouders nog voor de katholieke kerk getrouwd.

Mieke ging naar openbare scholen en had toevallig enkele katholieke vriendinnetjes op school en in de buurt. Over haar jeugd kan ze niet al te opgetogen spreken, opgegroeid als ze is in een kleine Haagse etagewoning, zonder tuin en 'ingepakt' tussen de burens.

Het waren voor haar enerzijds prachtige momenten als ze meeging met haar vriendinnen naar de katholieke kerk, anderzijds raakte ze er soms totaal door van slag. Ze was erg religieus en hield van de roomse blijdschap in de liturgie, maar werd ernstig gefrustreerd omdat ze niet mee mocht gaan naar de communiebank. Ze voelde zichzelf dan nogal

‘minderwaardig’ en kon zich nauwelijks boven haar teleurstellingen uitvechten. Daar had ze ook het karakter niet naar. Thuis ondervond ze weinig steun bij het verwerken van de, voor haar trieste belevingen in het leven, en evenmin bij de gevoelens die ze ondervond in de katholieke kerk. Gelukkig ging het op school heel goed en dat vonden haar ouders prachtig. Op de vraag van uw verslaggever wat ze in de vrije tijd zoal deed, bleef ze het antwoord eigenlijk schuldig. Géén sport, alhoewel ze dat wel graag zou doen, géén muziek, weinig lezen en tot haar twaalfde jaar geen fiets. Ja, dan is het leven beperkt als we dat vergelijken met heden ten dage. De niet al te grote woning vroeg ook niet om uitbundigheden ! Ze benadrukt nog eens hoe belangrijk een ruimere woning kan zijn voor huiselijkheid en opgeruimde vrolijkheid.

Omdat vader, en moeder die eerst onderwijzeres en later lerares was, beiden werkten, moest ze natuurlijk af en toe wel flink mee aanpakken in het huishouden.

Na de lagere school ging ze naar het Nederlands Lyceum in den Haag. Een ‘deftige’ school, ook bezocht door kinderen van bekende Nederlanders, zoals Mieke’s klasgenoten, de zoon van minister Luns en een kleinzoon van de beroemde KLM pionier Albert Plesman. Haar vader trok zich meer van dat ‘beroemd zijn’ aan dan Mieke zelf. Dat bleef een eenvoudig, wat teruggetrokken en tamelijk verlegen meisje. Ze kreeg haar eerste fiets, maar vond het fietsen in de stad ‘dood eng’. Na drie jaar HBS, vergelijkbaar met de Mulo opleiding, ging ze van school af. Ze was toen 15 jaar en wilde eigenlijk de verpleging in.

Maar dat kon niet op zo’n jonge leeftijd, want dan was je te jong als je aan je praktische jaar in de opleiding begon en je kon zulke jonge meisjes toch niet alles laten zien wat er in een ziekenhuis te koop is. Haar vader vond het ook maar niks, zo’n sjuwwerk. Dus ging Mieke naar de Kweekschool, de Pabo, om onderwijzeres te worden.

Vanaf de derde klas moest ze stage lopen en dat vond ze griezelig en dat was het ook. Lesgeven aan een volle klas jongens en meisjes die eigenlijk maar een paar jaar jonger

waren, is een hele opgave.

Ze was 20 jaar toen ze de hoofdakte haalde en ze ging maar meteen de akte lichamelijke opvoeding er bij halen. Terwijl ze dat deed werkte ze al als 'gymjuf' en kreeg ze al betaald omdat de overheid de gymnastiek op de lagere scholen wilde promoten.

Alhoewel ze nooit vriendjes had,

kwam Amor op een reunie van de Pabo toch bij haar langs, in de persoon van John Susan, een vroegere klasgenoot. John was nog militair, maar na de dienstdienst werd hij onderwijzer bij het Speciaal Onderwijs in Voorschoten waar hij woonde. Hij was zeer sociaal bewogen en had een voorkeur voor probleemscholen met vaak moeilijke leerlingen. Mieke is op 23 jarige leeftijd met John getrouwd en ze kregen drie kinderen, een dochter en twee zonen.

Saskia is in Voorschoten geboren en Tjerk en Roel in Apeldoorn waar het jonge gezin naar toe verhuisd was, omdat John een baan kreeg bij het ministerie van CRM (Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk werk). Hij werd bij dat ministerie ingezet op internaten voor lichtelijk ontspoorde jeugd. Dat was wat hij zocht.

Toen John ging werken op Werkenrode in Groesbeek, bij wat oudere lichamelijk gehandicapte kinderen, is het gezin Susan in 1979 verhuisd naar Cuijk. Ze gingen wonen aan de Houtsnipwal.

John was van huis uit protestant, maar hij geloofde eigenlijk helemaal niet en noemde zichzelf humanist. Mieke was mede daardoor ook een beetje het zicht op de katholieke kerk verloren.

In 1985 liep hun huwelijk na 15 jaar op de klippen. Uiteraard brak er voor Mieke een zeer zware tijd aan, toen ze in haar eentje, samen met twee van de drie kinderen, naar het Kievitenveld vertrok. Ze kon daar nauwelijks tegenop en had het als bijstandmoeder erg zwaar.

Toen het na een paar jaar wat beter ging kon ze op zoek naar werk. In 1991 kon ze op Maria Roepaan beginnen aan de 'Instellingen variant' van de opleiding HBOV, verpleegster worden, een oude on vervulde wens. Ze

wilde zo graag aan het bed van de zieke medemens staan. Uiteindelijk is ze bij Roepaan toch helaas stukgelopen op de grote organisatie.

De kinderen groeiden voorspoedig op, en dat gaf naast de vele inspanningen weer de nodige rust.

Het wonen in Cuijk beviel haar buitengewoon goed. Wat een verademing na haar jeugd in zo'n grote stad in het westen van het land. Voor geen goud ging ze meer terug !

Mieke sloot zich aan bij een zangkoor in Nijmegen en daar beleefde ze veel plezier aan. Ze ontmoette er een andere vrouw uit Cuijk, Jamilla Zegers.

Toen het Nijmeegse koor werd opgeheven vonden ze dat heel jammer, maar gelukkig was in Cuijk Noord in de Jozefkerk het koor Crescendo net gestart. Samen sloten de dames zich aan.

En toen geschiedde er een wonder !

Bij een eerste liturgieviering samen met het koor sprak pastoor Kees Michielse vlak voor de communie:

“U wordt allen, zonder uitzondering, uitgenodigd aan de tafel des Heren”.

Die woorden raakten haar diep. Ze was intens gelukkig dat ze nu eindelijk de communie mocht ontvangen zonder dat ze gewetensbezwaren zou krijgen. Het heeft haar de kerk weer ingetrokken. In de Jozefkerk werd “haar waarheid” gesproken. Ze werd daarbij door diezelfde herder goed opgevangen.

Om volop katholiek te zijn hoefde ze niet meer gedoopt te worden, maar met een plechtige vernieuwing van de doopbeloften werd haar opname in de katholieke kerk gevierd. Haar zonen, ‘echte vlegels’, vroegen gekscherend: ‘Moet mama als cadeau een nieuw horloge ?’ Dat was vroeger bij die gelegenheid immers het standaard cadeau. Uw verslaggever heeft het zijne vanaf zijn twaalfde jaar nog ergens in een kastje liggen.

Mieke gaat vaak naar bezinningsdagen of -weken om verdieping in haar geloof te zoeken en ook te vinden. Ze is inmiddels lid van de “Franciscaner Beweging”, een lekenorganisatie waarmee ze op diverse plaatsen komt, abdijen, kloosters en andere mooie plekjes om je te bezinnen in dit jachtige leven.

Bij het HOVO (Hoger Onderwijs voor Ouderen) in Nijmegen volgt ze de cursus ‘Culturele Geschiedenis van West Europa’. Moeilijk, maar ze doet het met veel plezier. Haar tekentalent heeft ze pas op latere leeftijd ontwikkeld. Opa van moeder’s kant was beeldhouwer en haar

moeder was ook wel redelijk kunstzinnig. Het bloed kruipt wederom waar het niet gaan kan.

Zoals ze zelf zegt heeft Saskia, die in Boxmeer woont, haar ‘drie mooie meiden’ als kleinkinderen geschonken, nu 7, 6 en 2 jaar oud.

Omdat Saskia verpleegster op de kraamafdeling is in het Maasziekenhuis, en haar man een nagenoeg volle baan heeft, moet oma nogal eens oppassen en die doet niets liever.

De zonen wonen nog zonder nakomelingschap in respectievelijk Enschede en Arnhem. Ze hebben goede opleidingen en dito werk.

Het leven van Mieke is na veel ‘ups en downs’ de laatste jaren in een wat rustiger vaarwater terechtgekomen. Dat is haar van harte gegund. Voor de parochie H. Jozef, waaraan ze naar eigen zeggen zoveel te danken heeft, werkt ze wat op de achtergrond. Maar ze is niet te missen !

Mieke, het moge je goed gaan. We kwamen wat moeilijk op gang in ons gesprek, maar toen de vaart er eenmaal in zat, kwam er zelfs een glas wijn aan te pas Nogmaals, het ga je goed. Hartelijk dank voor je moed om te komen en voor je openhartigheid !

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.